

VOT PARTICULAR DE DISCREPÀNCIA AMB LA PROPOSTA DE DICTAMEN 10/2008.

En Francesc Saló i Navarra, membre del Consell Escolar de Catalunya, nomenat en el decret 140/2007 que es va publicar en el DOGC número 4914 de 28 de juny de 2007, en representació del sector del professorat de nivell no universitari, prèvia sol·licitud de l'organització sindical USTEC-STEs, adreça al Senyor President del Consell Escolar de Catalunya aquestes consideracions sobre el vot particular, que manifesta el desacord amb el dictamen 10/2008 sobre l'Avantprojecte de la Llei d'Educació de Catalunya.

Segons el Reglament del Consell Escolar de Catalunya, en concret l'article 22.3, es prega que aquest document s'incorpori al text del dictamen 10/2008.

2.- CONSIDERACIONS

2.1 El servei públic educatiu

Per a la nostra organització no és acceptable el concepte de servei públic educatiu. Entenem que no es pot posar en el mateix pla d'igualtat legal i moral la rendibilitat social que genera l'ensenyament públic amb el negoci privat, tant econòmic com ideològic. I menys encara tal com es concreta en un avantprojecte que persegueix igualar les dues xarxes educatives en drets però no en obligacions, manifestant molta cura en mantenir tots els privilegis intactes a les patronals dels centres privats.

En aquest sentit no s'avança, ans al contrari, se situen els elements necessaris per aprofundir les diferències entre ambdues xarxes. En potenciar la matriculació a cada centre, es potencia per sectors socials i, amb aquesta mesura, es garanteix una àmplia i posterior divisió social del treball, amb caràcter general, segons el tipus de xarxa triada.

En aquest sentit escolaritzar alumnes de NEE i condicions socials desafavorides **no és condició necessària ni obligatòria per aconseguir la concertació**, només és condició preferent. Per tant, la patronal de la privada no està condicionada, ni molt menys obligada a comprometre's amb les necessitats d'escolarització que generen els canvis que se succeeixen dins la societat catalana.

Però, també, l'avantprojecte els possibilita evitar-ho amb mesures molt discutibles (la matriculació en el centre, la limitació de competències de les comissions d'escolarització, unes "possibles" oficines municipals d'escolarització limitades fonamentalment a un paper informatiu, la inclusió de la renda anual de les famílies com a criteri diferenciador i uns itineraris patronals o d'adscripció lliure entre centres privats alhora de matricular, determinats bàsicament pel el "caràcter propi" o ideari de centre) si considerem que aquests centres són finançats amb diners públics.

Aquestes mesures esmentades abonen el terreny perquè les patronals seleccionin el seu alumnat per nivell social i manifesten una posició favorable de l'administració perquè així sigui.

Per això el model i les condicions de la concertació redueixen el paper dels contractes-programa, encetats a l'arrel del PNE i fixats a l'avantprojecte, a una conjuntural sortida a determinats (molt pocs) centres en crisi, per dificultats en el cobrament de quotes. Una mesura, aquesta dels contractes-programa, de més que dubtosa eficàcia i viabilitat que, a més, planteja seriosos problemes; perquè si aquests centres privats són gratuïts, significa que la Generalitat finança la taxa de benefici empresarial permetent que, malgrat sufragar-los totes les despeses, desenvolupin el seu "ideari" majoritàriament catòlic i permetent també que en els canvis d'etapa s'agrupin amb altres centres privats, que si no tenen contracte-programa, no acolliran l'alumnat de condicions socials desfavorides ni de NEE.

En aquest sentit considerem que seria millor, i a mig termini més rendible, deixar oberta una porta que creï les condicions perquè aquests centres privats amb contracte programa acabin essent públics, que no finançar la seva gratuïtat, un any sí, un altre no i un altre sí, a caprici de les patronals.

Per tant, capficar-se legalment en definir una xarxa educativa privada com a servei públic, sense posar les bases legals perquè actuï com a tal, amb les mateixes obligacions d'escolarització que la xarxa pública, i sabedors que la gran majoria de la seva titularitat no ho desitja, o millor dit, s'oposa amb força a assumir aquesta responsabilitat, no és només un fet de dubtosa moralitat, sinó que sembla socialment la sospita sobre els interessos que convé defensar al legislador.

Concedir el concert sobre la base de l'article 181.3, és a dir, a) "*per tenir una relació mitjana d'alumnes per unitat escolar no inferior a la que determini el departament per a cada zona*" i b) "*Escolaritzar **majoritàriament** alumnat amb residència al municipi o zona escolar corresponent, en la proporció mínima que determini el departament*", és com si no s'imposés cap condició i entra en contradicció amb allò que expressen els apartats d) "*el principi d'escolarització mixta*", e) "*el principi de responsabilitat de tots els centres en l'escolarització de l'alumnat de nee*" de l'article 26, i, l'apartat b), a més, obre una subtil porta als titulars dels centres privats concertats a poder matricular alumnat de fora de la seva zona escolar de residència.

Per altra banda l'article 31.2 i 3 no resol res en matèria de responsabilitzar els centres privats concertats en la participació en "una adequada i equilibrada escolarització de l'alumnat de nee". A la pràctica tant l'increment de ràtios en un 10% com la reserva del 10% de llocs per alumnes d'incorporació tardana i nee respectivament, no s'ha portat a terme en la gairebé absoluta totalitat de centres privats concertats, que no n'han fet cas, i han completat la seva matrícula per sobre de la ràtio des del propi centre. Però sí

que els ha tingut en els centres públics, amb efectes negatius de reducció de plantilles importants, per la diferenciació, imposada pel departament, entre grup d'escolarització i desdoblament. Evidentment són dos grups/classe iguals i en idèntiques condicions però, en ser considerat desdoblament, se li aplica una ràtio professor/grup menor.

Per USTEC-STEs és molt preocupant que es deixi la porta oberta, **38.4** “ *En el cicle de parvulari i l'educació primària la jornada escolar es pot estendre fins a 1050 hores* ” a finançar amb diners públics la sisena hora a la privada concertada. Seria molt greu que amb diners de l'erari públic es financés la plusvàlua de les patronals i es contribuís així, encara més, a garantir l'adoctrinament moral, religiós i ideològic de l'alumnat.

També és inadmissible per a l'escola pública. La llei seria una gran oportunitat per fer marxa enrere a l'aplicació d'una sisena hora, que s'està demostrant ineficaç, en benefici d'assolir els reforços i l'atenció qualitativa individual que necessiten les borses d'alumnes que no arriben a les anomenades “competències bàsiques”

Per altra banda, el concepte de servei públic comporta situar en el mateix pla d'igualtat l'oferta de línies públiques i privades concertades, la qual cosa, suposa trencar legalment a Catalunya amb el caràcter subsidiari (LODE) que havia de tenir l'ensenyament privat i posar-lo en el mateix pla de creixement que el sector públic, sense que se li obligui a complir la funció social que requereix avui l'escolarització de l'alumnat. Si no s'estableixen mesures de protecció del sector públic, molt ens temem que, amb la nova llei, s'accentuarà encara més la tendència dels últims anys, d'afavorir l'oferta privada en aquells municipis, districtes o zones on entrava en competència directa amb la pública.

Així mateix, conformar el model de servei públic educatiu que proposa l'avantprojecte és llançar un missatge a la ciutadania de justificació social i moral de les activitats financeres a través de fundacions i quotes de determinades patronals quan la llei i aquest avantprojecte prohibeixen la seva obligatorietat. Tothom sap que a la pràctica es porten a terme, i el legislador coneix perfectament les formes que poden utilitzar-se perquè les aportacions familiars essent, a la pràctica, obligatòries es dissimulin com a voluntàries. S'haurien d'arbitrar mesures de control i vigilància i si s'escau, les sancions adients.

També cal considerar que la llei fractura i, per tant, no millora la legislació estatal d'obligacions i possibles sancions per incompliments a les titularitats dels centres privats. Aquests centres conserven les seves prerrogatives respecte de l'organització del treball, de la configuració de les estructures de participació del professorat i de la comunitat educativa i de la contractació del seu personal, malgrat la consideració de servei públic educatiu i el seu finançament públic.

En definitiva tot sembla indicar que la llei fixa un indissoluble compromís amb les patronals de la privada concertada per incrementar el seu finançament, l'actualització dels mòduls dels concerts, els contractes-programa (producte del Pacte Nacional per l'Educació), les subvencions als ensenyaments postobligatoris, els recursos per necessitats educatives especials i recursos especials per a finalitats concretes a banda del concert.

2.2 La municipalització

Ens oposem taxativament als traspassos als municipis del tram infantil del 0-3, la formació permanent d'adults i els ensenyaments artístics. L'experiència d'externalització i privatització que ha patit el tram d'educació infantil amb el consegüent procés de desregularització de les relacions laborals, precarització dels seus treballadors i treballadores, salaris baixos, contractació mitjançant ETTs, i la gran dificultat per establir convenis col·lectius (molts no en tenen) no augura bones perspectives a la resta.

Aquest binomi municipalització/privatització ha destapat una prestació deficient del servei per afavorir un benefici privat que, al final, s'està concentrant en una determinada empresa.

En aquest sentit mostrem el nostre desacord en la possibilitat que puguin establir-se noves administracions educatives, absolutament innecessàries, més burocràcia i dilapidació de despesa pública. Els consorcis, que no especifiquen ni el seu règim jurídic ni les seves competències, si no s'estableixen, per llei, altres cauteles, com la prohibició legal i taxativa de la participació i inversió d'entitats privades, poden acabar en un règim jurídic mixt, públic i privat. Tota la resta és deixar una porta oberta a l'especulació i a un futur incert tant per al professorat dels centres públics, com per al propi ensenyament públic.

USTEC-STEs entén que tots els centres educatius públics han de ser de titularitat de la Generalitat de Catalunya, com a garantia de prestació d'un servei de qualitat, com a element imprescindible que assegui polítiques socials i educatives que contribueixin a evitar la discriminació social i territorial, com a eix vertebrador de la igualtat d'oportunitats i correctora de desigualtats socials i educatives. En definitiva com a garantia i sosteniment de l'estat del benestar.

Entenem que la llei havia de deixar oberta una porta i arbitrar un procés, perquè tots els centres educatius municipals poguessin passar a ser titularitat de l'administració de la Generalitat. El fet és que ja existeixen precedents legals d'aquesta mesura.

Els ajuntaments haurien de jugar un paper de coresponsabilitat limitat i acotat a acords amb l'administració educativa de la Generalitat en les següents matèries:

-La creació i gestió d'oficines úniques de matriculació amb una normativa que permeti assegurar la cohesió social del territori.

-La possibilitat de poder plantejar a l'Administració de la Generalitat les necessitats del mapa escolar del seu municipi i, si s'escau, la planificació del mapa escolar de la zona o comarca.

-La cessió dels solars, adequació de l'entorn i manteniment dels centres públics.

-La implicació en l'elaboració de polítiques socials (acollida de les famílies, millora de l'entorn educatiu, foment de la cohesió social...) per garantir la igualtat de drets a tots els infants.

-El Finançament i col·laboració en les activitats extraescolars als centres fora de l'horari lectiu. (Cal que aquests serveis es coordinin amb els centres educatius i els portin a terme persones amb formació i contractes laborals dignes). Fer una oferta educativa pròpia de lleure i oci d'acord amb les necessitats de l'entorn.

-Coordinar, conjuntament amb el Departament d'Educació, els diferents serveis (Justícia, Serveis Socials, Educació, Sanitat) per tal de poder donar respostes globals als problemes que es plantegin.

Algunes ja les recull l'avantprojecte. No obstant això l'avantprojecte va molt més lluny i atorga excessives competències als municipis, entre elles la gestió dels centres públics que, entenem, hauria de ser competència de la Generalitat.

2.3 Autonomia de centre i gestió

2.3.1 El projecte educatiu i l'activitat docent i organització vertical

Així mateix discrepem del model d'autonomia de centres i gestió que planteja l'avantprojecte. El model d'autonomia pedagògica és, sens dubte, per eteri, confús i poc definit. La qual cosa planteja molts dubtes sobre el seu abast i la implicació del professorat, i una clara tendència a convertir cada centre en un regne de taifa. No es concreta la relació amb la programació anual, que no es defineix, i per tant no se sap si s'ha d'incloure dins del projecte educatiu o s'ha de recórrer a la LOE. En aquest sentit sembla el dubte del condicionament de la llibertat acadèmica i la docència, a un projecte educatiu de centre que pot no ser aprovat pel claustre o pot no reunir els consensos suficients, art 18 *" En l'exercici de la funció docent, el professorat gaudeix d'autonomia en el marc del projecte educatiu"*, no obstant l'art 62.2 explicita *" Els criteris pedagògics del PEC són d'obligada observança per part de tot el personal.. i l'article 79.4 situa *" l'activitat docent s'ha de desenvolupar en els marcs dels principis de llibertat acadèmica i coherència amb el projecte educatiu i ha d'incorporar els valors de la col·laboració entre docents i el treball en equip"**

No s'aposta pel consens del claustre en la seva elaboració perquè no s'aposta per la seva aprovació. *El claustre " l'ha de formular a iniciativa de la direcció" art 70 o simplement en les funcions del claustre art 117.2a) "intervenir en l'elaboració i adaptar el projecte educatiu".* Aquesta aposta de l'avantprojecte planteja problemes als centres, a la seva convivència i a l'organització del treball, ja que no es tanca la jerarquia del projecte educatiu del centre sobre el projecte de direcció, no s'impulsa un procediment, per posteriorment regular-lo, que asseguri la participació i aprovació de les estructures horitzontals del centre (cicles, nivells, departaments) tant en els seus continguts com procediments i activitats per a realitzar que hauria de culminar en l'aprovació del claustre pel màxim consens. La llei no aposta per majories qualificades, com a única forma democràtica d'aconseguir una implicació generalitzada del professorat en l'activitat general del centre. Una activitat que ha d'estar lligada a la distribució horària ordinària del professorat acordada mitjançant negociació col·lectiva.

Evidentment, el projecte educatiu, un cop aprovat pel claustre, ha de ser ratificat pel consell escolar de centre per majories també qualificades. Defensar una escola democràtica i participativa és també defensar la pluralitat pedagògica i ideològica i arribar a consensos, permetent un espai a l'acció individualitzada i a la llibertat acadèmica del professorat, aspecte que també queda molt confús a l'avantprojecte.

Per altra part, l'obligació del professorat a participar en l'activitat general del centre ha d'estar subjecta a la distribució horària actual, aspecte que la llei no respecta. La proposta de qualsevol canvi ha de ser mitjançant negociació col·lectiva. La realització d'activitats puntuals que ultrapassin els marcs horaris actuals i la seva distribució de funcions i activitats, que tinguin el reconeixement d'activitat lectiva, també han de restar subjectes a la negociació col·lectiva.

L'actualització del professorat, art 19.2.i, no pot restar sotmesa a l'acord de la direcció, en tot cas els processos de formació lligats a lloc de treball i activitat del centre han de partir de decisions col·lectives de les diferents estructures del centre, des de la reflexió i valoració de les necessitats d'aprenentatge de l'alumnat. La formació d'actualització professional genèrica ha de restar a decisió individual del professorat.

2.3.2 Autonomia de centre i el paper administratiu i gerencial de les direccions

L'avantprojecte respira autoritarisme i jerarquia empresarial, fonamenta la gestió en la desconfiança cap al professorat i la comunitat educativa. El text impulsa un model d'organització del treball escolar dotant les direccions de més funcions i poder i responsabilitats i les facultats discrecionalment per participar amb poder de decisió tant en la definició de llocs de treball, art 77 i 89, i els seus perfils, com en la seva provisió i en la determinació de les retribucions del professorat, i en el manteniment dels seus

llocs de treball art 97. Elements de tall coercitiu per construir una escola autoritària i jerarquitzada, on en la pràctica es limiti la participació del professorat. Un model d'escola que promourà l'autocensura del professorat i restringirà la reflexió col·lectiva, la pluralitat, i reduirà les estructures horitzontals i democràtiques a obeir les instruccions. Un model que redueix la funció docent a la simple transmissió de coneixements.

Un model d'escola que defineix una estructura organitzativa contrària als valors que diu defensar i que es projectarà negativament en la relació amb l'alumnat i en els valors que es pretenen inculcar.

USTEC-STEs defensa un model de gestió democràtica, des de l'elecció directa de les direccions per la comunitat educativa fins a la presa de decisions col·lectives pels òrgans corresponents als nivells que corresponguin: consell escolar, claustre, departaments, cicles....

Entenem que la gestió del professorat, art 76.1, no pot ser una tasca de la direcció del centre, sinó de l'administració de la Generalitat, la direcció del centre ha de dirigir i coordinar l'activitat del professorat.

Entenem que, si en darrera instància, l'adquisició de béns i serveis i la distribució de recursos econòmics és una tasca executiva de la direcció, les decisions en aquestes matèries han de ser col·lectives i haurien de correspondre al claustre i al consell escolar segons els casos.

La responsabilitat en el manteniment i millora de les instal·lacions del centre ha de correspondre a la administració corresponent; la responsabilitat de les direccions en aquest tema ha de quedar restringida a la seva actuació.

La direcció dels centres no és la gerència d'una empresa, i els centres no són centres comercials, per tant s'hauria de suprimir *" a l'obtenció i acceptació, si s'escau de recursos econòmics i materials addicionals"*

Referent al 76.2, entenem que la proposta de provisió de llocs del departament, en centres de zones desfavorides, de caràcter extraordinari, per grups de docents de gestió per lliure designació és pedagògicament innecessària i per tant hauria de decaure de la llei, si no és que es vulgui obrir una porta posterior a la gestió privada dels centres per part de nuclis del propi professorat.

Per altra part, l'avantprojecte de llei a través de l'article 76.1 i del 78.2 confereix als centres educatius un caràcter comercial. Obrir la porta a l'autofinançament dels centres educatius públics a través d'*activitats comercials com determinades prestacions de serveis, venda de productes generats en l'activitat del centre,...* suposa desvirtuar la funció educativa dels centres, ja que la introducció d'aquest nou element

pot determinar les prioritats educatives i enfocar-les, segons els casos, en la obtenció d'ingressos econòmics.

En aquesta línia, que els centres obtinguin recursos econòmics propis pot tenir dues conseqüències més, impactants, però no contradictòries, ja que per un costat creen la sospita i la incertesa de si l'administració mantindrà i incrementarà cada any la subvenció als centres públics i per l'altre, a més de fer-los molt vulnerables al patrocini empresarial i als interessos privats, comportarà un increment de les desigualtats entre centres públics en funció dels seus entorns socials i econòmics.

Si ja aquest procés d'autofinançament és del tot inadmissible, encara s'agreuja més amb la possibilitat d'endeutament dels centres públics que estipula l'article 78, la qual cosa ja els atorga un caràcter pràcticament especulatiu i pot significar una disminució de la seva capacitat.

A USTEC-STEs entenem que l'administració ha de posar els recursos econòmics, materials i humans necessaris perquè els centres públics puguin portar a terme la seva funció educativa en condicions de qualitat. Aquest havia de ser el compromís de la llei, i malauradament no ho és. El finançament administratiu dels centres públics queda absolutament solapat pel fort impuls que la llei aspira a atorgar-li al seu autofinançament, al mateix temps que obvia els compromisos amb les necessitats reals, tractament de la diversitat.....

Cada direcció no ha de poder definir l'estructura organitzativa del seu centre al marge de la resta com se situa als Art 74, 75 " *àmbit i marc de l'autonomia organitzativa*". Cada centre no pot ser una illa diferenciada de la resta.

Entenem que el departament d'educació ha de regular en un reglament orgànic de centres l'estructura, càrrecs unipersonals i de coordinació que han de tenir els centres educatius públics. Aquesta estructura hauria de ser negociada i hauria de tenir en compte les diferents tipologies de centre, situant els criteris perquè els centres de les mateixes característiques i necessitats les adoptin.

L'avantprojecte en aquest terreny permet extraure dues conclusions clares: a) el Departament d'Educació es vol treure la seva responsabilitat de sobre i la vol fer recaure sobre el professorat i els centres educatius i b) aquesta línia d'actuació, lligada a altres elements del servei públic ja comentats, aprofundirà la diferenciació entre centres i ens aboca a l'establiment permanent de "centres gueto"

2.4 Altres aspectes

L'avantprojecte de llei no busca reforçar l'actuació de l'administració en el sector públic. L'avantprojecte deixa molts dubtes en aquest terreny, traspua una falta de compromís amb l'activitat de diversos sectors i aposta per obrir vies a la gestió privada

en el tram infantil 0-3, en la formació professional, art 47, en els programes de qualificació professional, art 45.4, en els serveis educatius art 61.2.

Així mateix, mostrem la nostra disconformitat a què un organisme públic, com és l'agència d'avaluació, es pugui acollir també al dret privat, i ens preocupa que la publicació i difusió dels resultats escolars es facin sense cauteles i sense tenir en compte les corresponents dades. No estem d'acord que, com fins ara, es liquidi el tema amb un elegant paràgraf polític. Aspectes tant importants com els entorns socials i econòmics, el nivell cultural de les famílies, el nivell de partida de l'alumnat, no siguin considerats. També entenem que hi ha una manca de compromís amb l'atenció qualitativa i el tractament de la diversitat en els centres públics i manquen mesures de discriminació positiva cap als centres públics que tenen alumnat de condicions socials desfavorides. En aquest sentit també es fa notar aquesta mancança, en la intenció de possibilitar aquesta discriminació positiva per aconseguir que els alumnes de la tipologia esmentada puguin participar en unes activitats extraescolars cada cop més privatitzades.

El compromís d'inversió de recursos econòmics que es recull a l'article 179 *"de situar progressivament la despesa educativa, com a mínim, en la mitjana dels països de la UE"*, és del tot insuficient i resta encara molt lluny de poder satisfer les necessitats del sistema educatiu. Si tenim en compte la gran diversitat d'economies que componen avui la UE, entenem que l'objectiu hauria d'anar en la línia d'equiparar-nos als països més avançats. Arribar al 6% amb l'objectiu del 8% en pocs anys.

Art 46 Batxillerat, Ha de constar expressament el manteniment del batxillerat nocturn. No és assumible la seva supressió.

Notem a l'avantprojecte una falta de compromís amb la llengua catalana, que s'hauria de rectificar en la línia d'estipular amb claredat que el català i en el seu cas, l'aranès, és la llengua de l'ensenyament.

Art 38 Calendari escolar

El tema de la jornada escolar als ensenyaments obligatoris hauria de quedar obert a una reglamentació posterior per negociar amb tots els sectors implicats. L'article 38.3 dictamina taxativament que la jornada escolar ha de ser de matí i de tarda.

L'article 38.4 *"En el cicle de parvulari i l'educació primària la jornada escolar es pot estendre a 1050 hores"*, és innegociable i per tant s'hauria de suprimir, ja que deixa una porta oberta a la consolidació i extensió de la sisena hora a l'educació infantil i primària pública i la possible concertació a la privada.

Quant a la formació permanent d'adults volem situar :

L'avantprojecte reconeix que "l'accés a l'educació en qualsevol moment de la vida" és un dret que es fa efectiu amb l'educació de persones adultes (EPA), però en tota la llei l'administració no pren cap compromís per impulsar aquest dret i molt menys per garantir la possibilitat de gaudir-ne.

Els únics compromisos respecte l'EPA que assumeix el Departament en l'articulat són respecte de la potenciació de la "col·laboració amb les entitats locals" i el finançament de la municipalització de l'oferta pública. En impulsar la municipalització, al mateix temps que s'ignora la necessitat de la xarxa centres d'EPA, públics, gratuïts i amb equilibri territorial, s'obvia el caràcter d'ensenyament mínim que té la formació bàsica ofertada als centres d'EPA: ensenyaments considerats necessaris per poder exercir una ciutadania plena i equivalents a l'educació obligatòria del jovent.

L'avantprojecte esquartera l'oferta global actual dels centres d'educació de persones adultes, aprovada per l'acord signat l'11 de maig del 2006, reordenant-la en "programes" i "accions" que poden deixar de dependre dels centres educatius i passar a ser impartits per

organitzacions sense ànim de lucre, persones voluntàries, etc...

Tampoc no garanteix l'accés a l'EPA, ni tan sols en els centres penitenciaris, malgrat tenir-ne traspassades les competències. No reconeix els centres educatius de persones adultes ubicats a les presons i delega als propis "establiments penitenciaris" la responsabilitat sobre l'educació.

2.5 De les condicions de treball del professorat

Des del nostre parer constitueix una il·legalitat imposar per llei canvis tant substancials en les condicions de treball del professorat sense haver-los sotmès prèviament a un procés real de negociació col·lectiva. Una imposició més propera a un model d'estat dictatorial que a un estat de dret. Els capítols dedicats a les condicions de treball, excessivament reglamentats, correspondrien més a una reglamentació posterior que a la pròpia llei i, per tant, haurien de ser suprimits o, simplement, redactats amb criteris molt generals i oberts per ser negociats posteriorment.

2.5.1 L'estatut docent, art 80

No ens sembla viable fer un estatut de la professió docent quan el professorat de pública i de privada està dividit en dos règims jurídics diferents: el règim administratiu

subjecte a dret públic i el règim laboral subjecte a la legislació laboral i als convenis col·lectius amb formes d'accés i contractacions diferenciades. No obstant ens preocupa que si la intenció posterior és reglamentar per llei un estatut docent comú als dos col·lectius no es reculli en aquest article 80 una menció que representi el compromís de respectar les especificitats de la funció pública docent. Entenem que no fer-ho suposa deixar oberta una porta a una possible laboralització del conjunt del professorat a mig termini.

Aquesta possibilitat o intenció de laboralitzar el professorat de pública torna a planar, quan a l'article 112 el departament s'atorga la facultat de "*canviar les funcions i les condicions de treball del professorat de les diferents etapes educatives i dels professionals dels serveis educatius per tal d'adequar les funcions i les condicions esmentades a les necessitats del sistema educatiu...*", massa general i eteri i aparentment "inofensiu", però molt preocupant quan no es volen sotmetre aquests canvis a la negociació col·lectiva, i, sobre tot, no es vol recollir la proposta d'USTEC·STEs que en tot cas, aquests canvis es produiran en el marc de la funció pública docent sotmesa a dret públic.

La preocupació s'accentua quan a l'article 141, s'introdueix amb caràcter general la figura del consorci, com a fórmula de gestió dels centres públics entre l'administració de la Generalitat i els municipis, i encara que declara els consorcis com a administració educativa, no aclareix prou bé ni el règim jurídic del seu personal, ni les seves competències, recorrent a la indefinida i perillosa frase de "*les que li deleguin les administracions consorciades*"

És així mateix greu quan a l'article 86 diu que "*la funció pública docent la integren els funcionaris de carrera dels cossos que aquesta llei crea, els funcionaris interins i el personal docent contractat en règim laboral*", i és greu perquè l'administració es nega a acotar la figura del docent contractat laboral de l'existent avui (professorat de religió i alguns pocs altres llocs de treball que s'haurien d'extingir a mesura que es jubila el personal que els ocupa per transformar-los en llocs de funcionaris). Per tant, només amb caràcter general com a docents contractats en règim laboral hi hauria de quedar: el professorat de religió - mentre es continuï, malauradament, sotmetent l'ensenyament públic a l'oferta d'aquesta matèria- i el professorat especialista que podria ser contractat en règim administratiu o laboral, encara que a USTEC·STEs hem defensat que sigui en el primer.

Negar-se a acotar la contractació laboral als llocs de treball esmentats és deixar una porta oberta a la possibilitat d'ampliar indiscriminadament, en el futur, la contractació laboral a qualsevol lloc de treball docent. De fet l'article 89.6 possibilita la contractació en règim laboral de personal docent per realitzar substitucions temporals d'un determinat àmbit territorial. L'avantprojecte sembla trobar una fórmula per posar en

pràctica uns dels objectius marcats a l'informe Bofill, “ reduir els sous inicials del professorat “ i contribuir a empitjorar així les seves condicions de treball.

2.5.2. Art 21 i 82 mesures de protecció i valoració del professorat

Dos articles amb redactats molt carregosos on les qüestions següents haurien de quedar més clares. L'assistència lletrada gratuïta al professorat ha de ser una obligació per a l'administració i opcional per al professorat.

Hauria de quedar clara la responsabilitat subsidiària de l'administració en totes i cadascuna de les activitats escolars i extraescolars.

No és assumible que el professorat jubilat pugui ocupar llocs de treball, encara que sigui a jornades reduïdes, com tampoc no ho és que realitzi tasques o funcions que puguin ser realitzades per professorat en actiu o en atur.

2.5.3 La provisió de llocs de treball

L'avantprojecte flexibilitza en excés la provisió de llocs de treball. Estableix massa elements de caràcter subjectiu, elevant la discrecionalitat a la categoria de llei. Aquesta línia crea les condicions i abona el terreny al creixement de l'arbitrarietat.

L'art 77 diu i l'article 89.3 reitera *“la direcció dels centres públics proposen llocs docents per als quals és necessari el compliment de requisits addicionals de titulació o de capacitació professional docent”*, i a l'apartat 3 de l'article 77 afegeix *“ la direcció del centre està habilitada per avaluar l'activitat docent i de gestió del personal del centre “*

D'entrada aquest redactat planteja alguns problemes: centres de les mateixes característiques i necessitats poden tenir llocs de treball diferents, incrementant la diferenciació entre centres i desregularitzant els currículums. Així mateix es potencia que l'alumnat tingui accés a diferents ensenyaments en base a perfils de professorat, a diferents entorns socials i en funció de les possibilitats d'autofinançament de cada centre, i no tal com hauria de ser en un plantejament educatiu coherent que contribuís a millorar la igualtat d'oportunitats, que correspondria a l'administració de la Generalitat.

En aquest sentit, si no es clarifica l'aprovació per part del claustre del projecte educatiu, que queda en mans de la direcció (tampoc no queda clara la jerarquia del projecte educatiu sobre el projecte de direcció) i del consell escolar, els llocs de treball que es generin amb els requisits específics, quedaran sotmesos, no necessàriament a

critèris objectius, sinó a la sapiència i a les conviccions morals i ètiques de les direccions, no a una normativa específica subjecta als principis d'igualtat, mèrit i capacitat.

L'article 89.4 estableix que *"es poden establir requisits o perfils propis fixats pel centre per a llocs de treball que formin part de l'equip de suport del projecte educatiu"*, article que haurien d'explicar, perquè si tot el claustre ha d'observar el PEC, no és tot el claustre l'equip de suport al PEC ? Aleshores quins són els càrrecs, grups que facin projectes específics ?. Això lliga amb el que diu l'article 90.2 *"a aquests llocs podrà accedir el professorat del centre o d'altres centres per lliure designació"*

Això significa triar el professorat com si fossin càrrecs de confiança, com si fossin secretàries de directors generals i, per tant, el seu cessament és polític o lliure a proposta de qui li ha nomenat o per cessament d'aquest. En cas de cessament d'un nomenament per lliure designació, aquest quedaria adscrit a zona educativa. L'avantprojecte no explícita la situació administrativa, per tant hem de suposar que queda provisionalment adscrit a zona educativa i no definitiu a un centre. Tot sembla indicar que es vol blindar l'actuació de les direccions amb un equip de persones, que el seu lloc de treball al centre depengui de la direcció. Encara que l'avantprojecte va més lluny i tots els llocs de treball dependran de l'opinió pedagògica de la direcció, ja que l'article 97.5 dictamina *"l'avaluació del desenvolupament del lloc de treball obtingut per concurs vincula la continuïtat del lloc"*

USTEC·STEs proposa que tots els llocs dels centres públics han de ser ordinaris, no poden ser singulars, ni es poden atorgar per lliure designació, ni per concurs específic, sinó per concurs general. Una altra qüestió és com ens plantejem una necessària reforma del concurs general, que l'art. 98 no fa, que doni sortida a les necessitats dels centres i mantingui un cert equilibri amb les preferències i necessitats del professorat. La lliure designació, art 100 i altres esmentats, s'ha de suprimir i els concursos específics han de quedar acotats als serveis educatius i s'ha de reduir la subjectivitat, substituint l'entrevista per la defensa oral del projecte, limitant l'interrogatori de la comissió de selecció als aspectes pedagògics i didàctics del projecte, cosa que no es fa a l'article 99 i altres.

En la pràctica es busca acabar amb la democràcia escolar i la reflexió educativa. Es jerarquitzen les funcions, es buiden de contingut les estructures horitzontals, deixant-les sense poder ni capacitat de decisió i s'individualitza el treball educatiu en detriment del col·lectiu. En conseqüència es busca construir un model d'escola on la divisió social del treball quedi meridianament reflectida entre els que manen, i els que obeeixen. Un sistema que redueix el professorat a un simple transmissor de coneixements.

Per a USTEC·STEs, és prioritari incidir en el tractament de la diversitat, tant a infantil i primària com a l'ESO amb desdoblaments, grups flexibles, suports; el departament

hauria d'esmerçar els recursos en aquesta direcció. No obstant això, malauradament, l'avantprojecte obvia el tema. Els recursos destinats a la innovació educativa han d'anar subordinats a les prioritats esmentades i han de tenir un caire temporal i per tant els llocs de treball que es generin haurien de ser ocupats de forma provisional.

A més dels concursos específics generalitzats i la lliure designació, l'avantprojecte busca flexibilitzar, acabar amb el model de destinació definitiva a centre i especialitat. Els concursos que cada tres anys (art. 101) convoqui el departament d'educació de la Generalitat de Catalunya seran a centre, però l'adscripció definitiva serà a un concepte abstracte, indefinit geogràficament, per ara, anomenat zona educativa. En cas de supressió o remoció de lloc es recol·locarà el suprimit/da en un altre centre de la zona, sense participació en concursos art 97.2. L'avantprojecte no confirma que en cas de supressió es contínuu mantenint la adscripció definitiva a zona, la qual cosa té una importància vital si no hi ha llocs per recol·locar-se a la zona i quan es reglamenti veurem l'amplitud geogràfica de les zones que si ens atenem als precedents, en determinats casos, sobre tot rurals, poden ser grans.

Per altra part la recol·locació sense concurs suposa desregularitzar una garantia i el dret preferent (obviat en un avantprojecte tant reglamentista com aquest) i obre la incertesa a nomenaments de caràcter discrecional i arbitrari.

Així mateix romandre en comissió de serveis més de dos anys en un centre educatiu suposa perdre la destinació definitiva.

El concurs cada tres anys també mereix un esment especial. Seria convenient coordinar els concursos estatals amb els de les diferents nacions i comunitats per evitar problemes de vacants en uns i en altres i greuges en la permanència en els centres segons s'hagi participat en un concurs o en un altre. Per altra part la proposta de l'administració catalana condueix a un greuge irresoluble, perquè pel concurs estatal obtens destinació definitiva a centre amb dret preferent en cas de supressió i per concurs de Catalunya a zona.

USTEC·STEs defensa la destinació definitiva a centre i especialitat i el manteniment del dret preferent en cas de supressió.

2.5.4 Les direccions

L'article 90.3, caracteritza les direccions com a personal directiu i crea el lloc específic de direcció. Això és la versió moderna de la creació del cos de directors. Em primer lloc la figura de personal directiu comença a existir amb la publicació de l'estatut de l'empleat públic i s'ha de desenvolupar. Per tant no sabem si les persones que ocupin els càrrecs de direcció seran funcionaris o laborals o un híbrid que s'inventin més endavant. Segon, com a personal directiu seran nomenats políticament per lliure designació? En cas afirmatiu l'art 120 decauria i no quedaria rastre de participació de la

comunitat educativa. Així mateix el fet de crear els llocs de treball direcció podria significar un accés per concurs de trasllats? El decret que va desenvolupar la LOCE a Catalunya pressuposava un concurs de trasllats encobert sota la coartada del concurs de mèrits. Curiosament l'art 120 preconitza pràcticament el mateix mètode de selecció de direcció que la LOE, però s'oblida del cessament que també estipula la LOE, al mateix temps obvia també la necessitat que les direccions presentin, al mateix temps que el projecte, la seva proposta d'equip directiu, encara que només sigui per evitar trampes i persones que sabem d'antuvi que formaran part de l'equip directiu no puguin formar part de la comissió de selecció en representació del claustre, per raons òbvies.

En definitiva es busca un perfil de direcció i gestor, gerent, allunyat de la tasca docent, però contradictòriament, en altres articles, es manifesta que es volen unes direccions que exerceixin un lideratge pedagògic i formulin el projecte educatiu....

L'avantprojecte, a la disposició addicional cinquena, en catalogar les direccions com a personal directiu i en fer dependre la negociació col·lectiva a la mesa sectorial de l'article 37 de L'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, prohibeix expressament la negociació col·lectiva de les condicions de treball de les direccions, que seran imposades per llei.

USTEC-STEs reitera la seva defensa d'un perfil de direcció triada i, si s'escau, cessada democràticament per la comunitat educativa, que impulsi l'aprovació i aplicació del projecte educatiu per consens o majories qualificades del claustre i del consell escolar i respecti i executi les decisions col·lectives i democràtiques dels diferents òrgans de govern i participació. Un o una docent subjecte a dret administratiu amb condicions de treball negociades conjuntament a la mesa sectorial amb les de la resta del professorat i amb hores suficients per fer la feina administrativa, però al mateix temps compartint algunes hores de treball a les aules.

2.5.5 Els cossos docents de la Generalitat de Catalunya

Per l'article 87 i les addicionals segona i tercera es creen i es marquen les condicions dels cossos docents propis de la Generalitat de Catalunya. Això significa que, amb l'aprovació i publicació de la Llei al DOGC, el personal dels cossos docents estatals transferits a la Generalitat de Catalunya s'integra en els cossos propis de la Generalitat. L'addicional segona els manté els drets econòmics i la tercera el dret a continuar participant en els concursos estatals. No obstant això l'avantprojecte no els manté o no diu res dels drets passius i la cotització a MUFACE.

El problema es planteja perquè el personal funcionari dels cossos de la Generalitat de Catalunya per la llei de la funció pública catalana està obligat a pertànyer al règim general de la SS.

Amb l'antic estatut de Catalunya i la LOAPA, el personal d'altres departaments que es va integrar en els cossos de la Generalitat va mantenir MUFACE i la jubilació de classes passives, llevat de si promocionaven i ingressaven en un nou cos, aleshores passaven al règim general de la SS.

Aquestes mesures de la LOAPA podrien ser aplicades als docents transferits que s'integrin en els cossos propis de la Generalitat, però amb el nou estatut de Catalunya, si la LEC no ho recull amb claredat sempre quedarà el dubte de la bilateralitat i que llei està per sobre.

A més d'això el personal de nou ingrés, be per oposició o promoció, passaria a la SS, la qual cosa suposaria que tindríem un professorat amb condicions diferenciades i la promoció en gran part quedaria anul·lada per a una gran part del professorat que no hi participaria per no perdre el model de contingències sanitàries i els models de jubilacions anticipades.

Per això USTEC·STEs considera que abans de crear els cossos propis s'han de lligar aquestes qüestions perquè no es produeixi una pèrdua de drets. En tot cas es podrien crear en una llei específica o en un estatut docent de la funció pública catalana, un cop que l'estat i la generalitat hagin trobat la forma de resoldre el problema.

2.5.6 Les retribucions

Considerem que les millores retributives són un element imprescindible per millorar la qualitat de vida del professorat i per reconèixer socialment la seva tasca. En aquest sentit seria necessari un compromís de l'administració en la llei de millora retributiva generalitzada i lineal del professorat que ajusti els nostres salaris a l'entorn social i econòmic de Catalunya.

Però no sembla aquesta la línia marcada a l'art 111 de l'avantprojecte que planteja:

- Complement generalitzat inferior pels que no portin 3 anys d'experiència laboral
- Incrementos per resultats obtinguts per l'alumnat
- Una àmplia diversificació complementària per funcions o càrrecs
- Un canvi en la promoció horitzontal dels 5 estadis actuals per la implantació de 7 graus de 5 anys cadascú, que se superarien en base a un barem de mèrits regulat pel govern i una avaluació de la tasca docent (art.106)
- Complementos per dedicació lectiva especial

L'apartat de les retribucions està en consonància amb la resta de l'avantprojecte. L'establiment d'una escola jerarquitzada, amb una forta divisió del treball, exigeix individualitzar i jerarquitzar les retribucions.

L'article busca una diferenciació salarial del professorat esglaonada en base a conceptes més que discutibles com són: la responsabilitat, dedicació i antiguitat. Ja portem anys, però l'avantprojecte consolida i aprofundeix un model retributiu basat en una productivitat fictícia. En la mesura que es divideixen i jerarquitzen les retribucions les possibilitats d'increments generalitzats i lineals disminueixen; i això abarateix costos laborals, la qual cosa beneficia l'administració en detriment de la millora de la qualitat de vida del professorat i a més possibilita un estalvi en plantilles en els centres, ja que aquestes polítiques retributives tendeixen a reduir les hores considerades lectives per a tutories coordinacions....

Pretén introduir les hores extres a preu de saldo, mitjançant un complement que possibiliti pagar aquestes hores per sota de preu de mercat i el que es més important estalviar-se contractació de nou professorat.

L'avantprojecte avala els milers de combinacions de salaris diferents existents avui a l'ensenyament públic. Individualitzar tant les retribucions comporta, al final, reduir els compromisos de les persones que no tenen accés als diferents càrrecs i funcions i, per tant, abona les condicions per limitar les aportacions i la participació del professorat en la tasca col·lectiva. Al mateix temps que introdueix factors de competitivitat entre el professorat que no signifiquen millorar la competència generalitzada, sinó empitjorar les relacions humanes en una tasca que necessita de les bones relacions per aprofundir en la reflexió col·lectiva i el treball en equip.

Per altra part discrimina jeràrquicament les funcions: és més important ser coordinador que tutor.. i al final de l'esglaó el que menys importa, perquè el que menys es paga és realitzar les activitats lectives amb l'alumnat, per aquesta funció no hi ha complement.

L'increment per resultats escolars és inadmissible i és la punta de llança del model d'escola-empresa que proposa el departament; és l'aposta per desequilibrar els conceptes d'educació i instrucció en favor de la transmissió de coneixements i en detriment de la inculcació de valors i hàbits. És una mala política educativa tendent a contribuir a deshumanitzar l'escola i també amb el temps, encara més, la societat.

L'abaratiment de sous del personal de menys de tres anys i del personal substituït que sigui laboralitzat, art 111.7 i 89.6, és una mostra més de la introducció del model de gestió privada conjuntament amb la flexibilitat de l'estabilitat, la productivitat, l'obtenció de recursos propis..... que ens indiquen el model d'escola neoliberal en el qual es pretén aprofundir com un pas previ més per fer possible en el temps la privatització de l'ensenyament públic.

2.5.7 La promoció docent i avaluació individual punitiva

A La promoció docent, promoció entre cossos, inclòs el cos de catedràtics i catedràtiques i d'inspectors i inspectores, accés a la docència universitària, a l'administració educativa, s'afegeixen ara l'accés a la categoria de sènior, que l'article 107 configura per primària i secundària, però que al final possiblement quedarà per primària i el canvi en la promoció horitzontal, abans comentat de graus en lloc d'estadis. En tots els procediments s'introdueix un nou element discriminador i punitiu: l'avaluació individual del professorat portada a terme per les direccions i la inspecció. (art. 102,103,104, 105, 106,107 i 108)

Un model d'avaluació lligat al sistema retributiu que no contribuirà a la reflexió pedagògica i a la millora de la qualitat educativa sinó al contrari. Anirà en detriment d'ambdues, ja que contribuirà a reforçar la jerarquia i l'autoritat de les direccions de forma subjectiva i per tant a l'autocensura d'amplis sectors del professorat, encara que només sigui per evitar futurs problemes. Per tant tendeix a configurar-se com un instrument per afavorir "l'obediència deguda". És un plantejament pervers que pretén substituir un règim disciplinari, possiblement el més dur de tota l'ordenança laboral, per evitar el procediment de drets i garanties de defensa que aquest conté. El procediment d'avaluació pot castigar més ràpid, sense garanties de defensa i com s'ha demostrat en casos produïts amb alguns interins sense tipificar cap falta ni greu, ni lleu.

De nou se'ns situa en la filosofia de l'empresa privada on el patró o el càrrec que actua en el seu nom pot decidir qui li convé i qui no, sense necessitat de donar massa explicacions.

Aquest procediment no és precisament la forma de millorar el treball en equip, ni de contribuir a la reflexió educativa. Per això a USTEC-STEs entenem que l'avaluació és un procés de reflexió col·lectiva de cicles, departaments, claustres, segons el nivell on es reflexiona sobre la pràctica educativa portada a terme des de la realitat de l'entorn social de l'alumnat, el seu punt de partida en el procés educatiu, els recursos i mètodes utilitzats i treure'n les conclusions amb els canvis o millores que s'han d'introduir tant en el projecte educatiu com en la pràctica docent. Per suposat s'avalua també l'administració educativa, creant una altra via a través de la inspecció perquè la direcció política de l'administració conegui les mancances i necessitats dels centres.

Introduir la categoria de professor sènior ens sembla introduir un element diferenciador i divisor més, inútilment, sense necessitat pedagògica i atribuir-li unes funcions que com en el cas dels catedràtics pot fer qualsevol professor, perquè, a més els concursos de mèrits que configuren i configuraran l'accés, segons el cas, no tenen res a veure amb les funcions que se'ls pretén encarregar. Per tant resten com una simple via de promoció retributiva.

2.5.7 Personal interí

Aptitud per a la pràctica docent

Proposem que per al professorat novell durant el seu primer any d'incorporació al treball en un centre públic hi hagi un procés de tutorització de caire orientatiu que li possibiliti una integració en el centre i una incorporació a la reflexió col·lectiva de la pràctica docent.

No obstant entenem que no és necessari un procés d'avaluació punitiu individual de la seva actuació, en tot cas la reflexió hauria de ser col·lectiva amb la resta de companys i orientada a la millora col·lectiva de l'activitat.

No podem admetre de cap de les maneres que aquests “ *processos d'avaluació determinin la seva competència docent*” art 84. I no ho podem admetre sota cap concepte perquè això pot suposar, que com a mal menor quedi en un fet purament burocràtic, la qual cosa fa absolutament innecessaris aquests processos; i com a mal major, que qualsevol professor/a interí/na pugui ser apartat de la docència, com a mínim temporalment, sense haver comès cap falta tipificada que pugui merèixer sanció disciplinària, simplement per decisions subjectives sobre la seva manera d'actuar o comportar-se. Aquestes fórmules provoquen una absoluta indefensió en el professorat alhora de gaudir dels seus drets i els condemnen a exercir la seva tasca docent sobre la base d'un únic criteri: “ l'obediència deguda “

En aquest sentit l'avantprojecte és ridícul, i mostra contínuament una desconfiança vers el professorat. No són suficients les pràctiques a realitzar i superar necessàriament per obtenir la titulació, art 83 , sinó que s'ha d'efectuar i superar un període de prova o pràctiques el primer any de treball i superar un nou període de pràctiques independentment dels anys que portis treballant per accedir a la funció pública docent, art 93. Seria millor regular correctament les pràctiques durant el període d'estudis, amb una supervisió adequada, possibilitats d'exercir la docència amb responsabilitats i d'exercir-la amb diferents tipologies d'alumnat i la seva superació conjuntament amb la resta de matèries atorgués la titulació, i aquesta la competència necessària per exercir la docència.

No sembla aquest l'esperit de l'article 83 “la formació inicial” on ja d'entrada es fa una diferenciació incomprensible entre titulació i idoneïtat professional. “*Per obtenir la titulació i la idoneïtat professional cal superar un període de pràctiques tutoritzades*”. Dos apunts: són diferents la titulació de la idoneïtat professional?, i segon, no es pretén millorar aquest període de pràctiques?

Laboralització del personal substitut

Amb la publicació de la llei, en cada zona educativa **el personal substitut podrà ser contractat en règim laboral per cobrir substitucions temporals, art 89.6**, a la pública i a la privada concertada, la qual cosa suposarà un clar empitjorament de les seves condicions de treball: salarials, de contractació, manca de transparència, pèrdua de drets (llicències i permisos)...

Accés als cossos docents

Així mateix la publicació de la llei comporta de fet la integració del professorat funcionari en els cossos docents propis de la Generalitat, la qual cosa suposarà que el personal interí que superi els processos selectius d'accés i ingressi com a funcionari en els nous cossos romandrà a la SS, no tindrà accés a MUFACE, **ni als models de jubilació de classes passives..**

El procés selectiu d'accés a la funció pública que planteja l'avantprojecte no varia substancialment, perdent una gran oportunitat d'obrir una doble via d'accés que facilités al personal interí l'accés a llocs de treball que porta temps ocupant.

En tot cas aquest nou accés, que es realitzaria un cop acabades les oposicions transitòries de la LOE, destaca entre les seves característiques negativament: l'obligatorietat de superació de les proves i la ponderació en la nota final de la nota de les proves, els mèrits del concurs i la nota de la fase de pràctiques.

Retribucions:

Crea una gran incertesa quant a les retribucions del personal interí, ja que trenca el procés d'homologació retributiva amb la resta del professorat. En aquest sentit transforma els actuals complements de destí i específic en un únic complement general amb dos components als quals només podrien accedir els que comptessin amb tres anys d'activitat professional; els que no cobrarien un complement de formació inicial de menor quantia. Per altra part el nou personal interí que ingressi amb posterioritat a la publicació de la llei no tindrà dret a cobrar estadis. La resta d'interins no podran passar del tercer estadi, i la quantia d'aquests serà absorbida per qualsevol increment retributiu, la qual cosa equival a una congelació de sou fins que l'increment acumulat superi l'estadi ja consolidat.

Provisió de llocs:

Consolida i aprofundeix en les mateixes pràctiques discrecionals que es venen observant fins ara. Manté les mateixes formes de provisió i manteniment de llocs de treball lligades a l'aprovació de les direccions.

2.5.8 Altres aspectes

A l'article 109, prevenció de riscos laborals, s'oblida curiosament com en altres aspectes de les condicions de treball i és tant reglamentista, que s'oblida d'incorporar

algunes qüestions i compromisos a portar a terme tan importants com l'elaboració del mapa de riscos de la professió docent i establir un catàleg de malalties professionals.

Introdueix el concepte de jornada especial i obre una via a regular la participació del professorat en les activitats extraescolars i, com hem comentat abans, lliga l'ampliació de la permanència en el centre i de l'horari lectiu a un complement retributiu. S'introdueix el concepte doncs d'hores extraordinàries.

A l'article 85 de la formació permanent notem un excessiu zel per la col·laboració amb entitats i universitats privades, que s'hauria de substituir per un compromís ferm de l'administració per organitzar i finançar activitats de formació, públiques, adreçades al professorat i altres professionals, tant en els centres i zones lligades al lloc de treball i a la tasca concreta en l'horari de permanència al centre i altres activitats genèriques de formació en horari laboral.

2.6 Els òrgans de govern i participació del centre

A més dels elements que hem vingut assenyalant al llarg d'aquestes alegacions que indiquen la transformació de l'organització i gestió dels centres públics cap a un model de gestió privada, jerarquitzada i autoritària, entenem que l'avantprojecte continua reforçant-nos en la nostra apreciació quan entra a dictaminar les funcions de la direcció, el claustre i el consell escolar.

Al nostre parer els òrgans col·lectius de participació i govern perden poder de decisió en benefici de la direcció, i molt ens temem que a la pràctica quedaran relegats a formar part del decorat escolar.

Referent al nomenament de les coordinacions i tutories entenem que, contràriament al que defineix l'article 115, haurien de ser proposades des dels cicles i departaments i aprovats pel claustre, no nomenats directament per la direcció. No compartim que el fet d'haver accedit al cos de catedràtics atorgui preferència absoluta per ocupar el càrrec de coordinació.

En relació a les funcions del claustre creiem que l'art 117 s'hauria de millorar molt, introduint canvis i afegint funcions que el caracteritzessin com a un autèntic òrgan de govern. En aquest sentit entenem que el claustre hauria de ser l'òrgan de participació i decisió del professorat en l'ordenació de les activitats en els centres sobre tots els aspectes educatius i de l'organització del treball i en altres aspectes del govern del centre.

S'haurien d'aprovar, doncs, amb el màxim consens o majories qualificades, el projecte educatiu, el reglament intern de centre i la programació anual i aprovar l'adscripció a cursos, i a llocs de treball, si s'escau.

A més el claustre ha de tenir la facultat de d'analitzar i valorar el funcionament general del centre, l'avaluació del rendiment escolar i el resultat de les avaluacions internes i externes en què participi el centre.

Hauríem de ser membres del claustre el personal docent i altres professionals que tinguin relació directa amb la docència en el centre.

Entenem que si el director presideix, la seva decisió està per sobre del claustre, per tant hauria de coordinar les sessions.

L'equip directiu hauria de tenir una composició fixada per reglament similar en tots els centres de les mateixes característiques a definir en el reglament i haurien de quedar fixades les funcions de cada membre. Aquestes funcions no poden quedar tan obertes a allò que delegui la direcció 118.4. Al mateix temps que la funció de l'equip directiu no ha de ser la de gestionar el projecte educatiu, sinó de supervisar la gestió que del mateix fan les diferents estructures del centre i proposar al claustre i al consell escolar l'aprovació de les modificacions oportunes.

En tot cas no hauria de ser la direcció qui nomenés i cessés als membres de l'equip directiu, sinó que la direcció hauria de proposar al claustre i al consell escolar tant el nomenament com el cessament per a la seva aprovació i ratificació respectivament per majories qualificades.

No reiterarem algunes altres qüestions sobre les funcions de les direccions que hauríem de ser suprimides i que ja hem comentat en apartats anteriors

Així mateix considerem que la llei hauria de possibilitar el cessament de la direcció per majoria dels membres del consell escolar.

La direcció hauria de ser la representació del centre escollida democràticament per la comunitat educativa i per tant una mena de coordinador general, amb una mena de característiques que li permetessin treballar amb el màxim consens i participació de la comunitat educativa. No es tracta de que sigui un "leader", paraula que pot conduir a males interpretacions. Per tant en referència a l'article 119 la definició de cap de personal s'hauria de suprimir.

Barcelona 7 de juliol de 2008.